

A romantic couple embracing. The man is on the left, smiling, wearing a light-colored button-down shirt. The woman is on the right, smiling, wearing a white top with green polka dots and a gold stud earring. Her hand is resting on the man's chest. The background is a soft, out-of-focus teal and blue with bokeh light effects.

*Geef me
een kans*

BECKY WADE

Andere boeken van Becky Wade

Serie *De zusjes Bradford*

Liefde op een briefje (novelle)

Hart op het spel

Ondersteboven van jou

Zoete verovering

Serie *De familie Porter*

Zonder twijfel de jouwe

Serie *Misty River*

Blijf bij me

Het wachten waard

Geef me
een kans

Misty River

Roman

BECKY WADE

Vertaald door Els Geertsema-Geluk

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Voor de almachtige God.

U hebt me jaar na jaar geroepen en toegerust om te schrijven.

*Dank U wel dat U me, bij iedere roman weer, een nieuwe kans geeft
om 'mijn blik op de Grondlegger en Voltooier van mijn geloof te richten'.*

*Het is een van de grootste vreugdes en voorrechten in mijn leven
om dit werk samen met U te mogen doen.*

1

Mijn vader en moeder zijn niet mijn biologische ouders.
Leah Joanna Montgomery knipperde langzaam met haar ogen en tuurde naar de DNA-testresultaten op haar laptopscherm, terwijl ze haar best deed om de informatie tot zich door te laten dringen. Maar nee. Het wilde niet landen. Haar snelwerkende hersenen waarop ze haar leven lang had vertrouwd, lieten haar op dit moment in de steek.

Mijn vader en moeder zijn niet mijn ouders? Kippenvel verspreidde zich over haar armen en haar maag kromp ineen.

Hoe was het mogelijk dat haar vader en moeder niet haar biologische ouders waren? Ze was achtentwintig jaar oud en dit was de eerste keer dat iets of iemand haar een reden gaf om te denken dat ze – ‘Is er iets te eten?’

Verschrikt keek ze op. Haar broer van zeventien, Dylan, was zijn slaapkamer uit gekomen – iets wat zeer ongebruikelijk was – en stond naast haar.

‘Aarde aan Leah.’ Dit zei hij iedere keer als hij merkte dat ze diep in gedachten zat.

Subtiel draaide ze haar laptop een beetje, zodat Dylan haar scherm niet kon zien. Normaal gesproken was ze in wiskundige vraagstukken verdiept op de momenten dat ze zo in haar eigen wereldje zat.

Dit was de eerste keer dat haar gedachten compleet in beslag werden genomen door een genealogische aangelegenheid. ‘Iets te eten?’ Het kostte haar moeite om van een levensveranderende ontdekking om te schakelen naar zoiets banaals als snacks.

‘Ja. Hebben we iets?’ Hij had zijn dunne, slungelige lichaam in sportkleden gestoken: een Misty River Football-shirt en een nauwsluitende trainingsbroek die strak om zijn kuiten spande. Hij had een bos bruine krullen, sprekende wenkbrauwen, grote, donkere Bambi-ogen en een lichte huid. Hij zag eruit als een dichter die zich op sombere poëzie toelegde.

‘We hebben wat er in de kast ligt,’ zei ze.

‘O,’ antwoordde hij, alsof dat niet bij hem opgekomen was. ‘Hebben we Cheez-its?’

‘Ik denk het wel.’

Na dit sprankelende gesprek droop hij af naar de keuken.

Leah keek om zich heen. Als haar vader en moeder haar ouders niet waren, kon ze er dan wel op vertrouwen dat deze muren niet zouden smelten? Dat het dak niet van haar huis zou vliegen?

‘Vader in de hemel,’ fluisterde ze, en met deze eenvoudige woorden vroeg ze God om dingen die ze niet eens onder woorden kon brengen.

Ze keek door een van de vele ramen die de voorgevel van haar rechthoekige huis telde. De grote ruiten boden zicht op een diepe, beboste vallei waar een beek doorheen stroomde. Op deze zeventiende dag van mei vormde het heldere, levendige groen van de bomen die de Blue Ridge Mountains bekleedden een sterk contrast met het vrolijke oranje van de azalea’s die in het bloembed voor haar huis bloeiden. Ze had de binnenmuren van haar huis in de rustgevende tint gebroken wit geschilderd en de houten vloer grijs gebeitst. De woonkamer die ze had ingericht met eenvoudige meubels in jaren-vijftigstijl hield ze netjes opgeruimd.

Tot enkele minuten geleden was haar vrijdagmiddag volgens een compleet voorspelbaar patroon verlopen. Ze werkte als wiskunde-docente op Misty River High, waar Dylan zijn voorlaatste jaar af-

rondde. Minder dan een halfuur geleden waren ze samen thuisgekomen na een schooldag. Ze was aan de eetkamertafel gaan zitten, had haar laptop geopend en had toen gezien dat ze een e-mail had van YourHeritage.com, waarvan de onderwerpsregel luidde: *Uw DNA-testresultaten zijn binnen! Ontdek uw afkomst!*

Met toenemende interesse had ze op de website van YourHeritage ingelogd en de knop aangeklikt die toegang gaf tot de testresultaten van het speekselmonster dat ze zes weken eerder had opgestuurd.

Vervolgens was ze overweldigd door het besef dat ze geen biologische band met haar ouders had en was haar doorsneevrijdagmiddag ontspoord en in een ravijn gestort.

‘Waar zijn de Cheez-Its?’ riep Dylan.

Leah liep naar de keuken en ging naast hem voor de kast staan. ‘Ik blijf me verwonderen over jouw aanname dat mijn twee X-chromosomen dienstdoen als gps-apparaatjes voor huishoudelijke producten.’ Ze pakte het doosje Cheez-Its en gaf het aan hem.

‘Maar toch is het zo.’ Hij hield de Cheez-Its omhoog. ‘Zie je wel?’ Hij maakte het doosje open en vertrok in de richting van zijn kamer.

‘Nope,’ zei ze. ‘Je neemt de Cheez-Its niet mee naar je slaapkamer.’

De zucht die hij liet horen was zo melodramatisch dat het waarschijnlijk komisch zou zijn geweest als een volwassene zijn best had gedaan om dit geluid te produceren. Hij leunde tegen hun kleine, vierkante ontbijttafel en schudde wat zoutjes uit het doosje in zijn mond.

Leah liet hem niet in zijn kamer eten omdat ze geen rommel wilde. Maar wat nog belangrijker was: omdat hij anders zijn kamer helemaal niet meer uit kwam. En dan had ze alleen haar filmhelden nog maar om mee te praten... in haar dromen.

‘Wat eten we vanavond?’ vroeg Dylan.

Ze haalde verschillende gerechten uit de vriezer. Lasagne. Kippastei. Burrito’s. ‘Je kunt uit deze spannende dingen kiezen. Help jezelf, als je zo’n trek hebt.’

Hij leek er niet van onder de indruk te zijn.

Ze legde de spullen terug in de vriezer. ‘Gaat het goed met je?’

‘Ja, hoor.’

‘Zeker weten?’

‘Ja.’

‘Heb je plannen voor vanavond?’

‘Neu.’

‘Wil je een film met me kijken?’

‘Welke?’

‘Maakt niet uit. Jij mag kiezen.’ Dylan was de belangrijkste persoon in haar leven en film kijken was een passie die hij al van kleins af aan met haar deelde. Jammer genoeg was het maanden – misschien wel een jaar? – geleden sinds hij zich had verwaardigd om samen met haar naar een film te kijken. Als hij niet op school of op de footballtraining was, bracht hij zijn tijd bij vrienden door, maakte hij pentekeningen of staaarde hij naar YouTube in een verwoede poging om aan zijn huiswerk te ontkomen. ‘Alsjeblieft, o, allerliefste broer?’ zei ze op vleierende toon. ‘Doe me alsjeblieft een plezier.’

Hij haalde verveeld zijn schouders op en schudde zijn hoofd. ‘Ik denk dat ik het een beetje heb gehad met film kijken.’

Ze legde haar handen op haar borst. ‘Je realiseert je toch wel dat dat klinkt als een lelijk woord, hè?’

‘Hm-mm.’

‘Wat ga je dan de hele avond doen, als je geen film gaat kijken?’

‘Ik had bedacht dat ik eens kon gaan uitzoeken hoe je zelf heroïne maakt.’

Dit was hun standaard niet-zo-grappige-grapje. Hij wist heel goed dat ze, ondanks al de kindersloten die ze op de elektronische apparaten in huis had geïnstalleerd en ondanks haar eigen zorgvuldige toezicht, echt bang was dat hij een manier zou vinden om dingen als heroïne maken te doen.

Hij liet een geamuseerd geluid horen, zette toen het doosje Cheez-Its op de tafel en liep weg.

‘In tegenstelling tot wat jij denkt, ga je niet ten onder als je een paar uur buiten het krachtveld van je slaapkamer doorbrengt,’ zei ze.

Hij gaf geen antwoord.

‘Allerliefste broer van me!’ riep ze hem nog na.

De deur viel achter hem in het slot.

Peinzend staaarde Leah naar de plek waar Dylan zojuist had gestaan.

Als mijn vader en moeder mijn ouders niet zijn, dan is Dylan misschien mijn broer niet.

Een pijnscheut ging door haar heen – het was alsof ze zojuist de zenuw van een kies had geraakt – en waarschuwde haar ervoor dat ze haar gedachten deze kant niet moest laten op gaan. Haar vader was vijftien jaar geleden uit haar leven verdwenen, en haar moeder was, sinds ze tien jaar geleden naar het buitenland was vertrokken om in het Peace Corps te dienen, slechts op onregelmatige basis in Leahs leven aanwezig. Hoe moeilijk het ook zou worden om afscheid te nemen van de vermeende biologische band met haar ouders, het zou nog duizend keer moeilijker zijn om afscheid te nemen van die band met D–

Dit zijn voorbarige gedachten, Leah. Het is nog te vroeg om je daar druk over te maken.

De afgelopen maanden was haar moeder veel met genealogie bezig geweest. In februari had ze Leah een DNA-testkit voor haar verjaardag gegeven, hoewel Leah liever het gevraagde boek over categorietheorie had gekregen. Maar ze was iemand die graag nieuwe kennis opdeed en omdat ze bijna niets van haar afkomst afwist, had ze vol verwachting haar speekselmonster opgestuurd.

Ze liep terug naar haar laptop, liet zich op de eetkamerstoel zakken en klikte om terug naar het eerste scherm met testresultaten te gaan. Daar stond dat ze tweeënzeventig procent Scandinavisch was, twintig procent Iers/Schots en acht procent Duits. Interessant, maar geen grote verrassing aangezien ze blank was en blond haar en grijsblauwe ogen had.

Ze ging naar het tweede scherm. Onder het eerste kopje ‘meeste DNA-overeenkomsten’, had haar moeders naam moeten staan.

Maar dat was niet het geval. In plaats van haar moeder werden er mensen vermeld met gezichten en namen die haar niets zeiden.

Riley Haskins. David Brookside. Margie Brookside Schloss. Emi-
lie Donnell. Doug May. Ryan Brookside.

Wie?

De site noemde geen familieleden van haar moeders kant. En geen familieleden van haar vaders kant.

Leah logde in onder haar moeders naam. Een aantal weken geleden had haar moeder haar het wachtwoord gegeven, zodat ze de stamboom die haar moeder had samengesteld kon bekijken. Ze opende de pagina met haar moeders DNA-matches. Leahs naam zou hier moeten verschijnen als de persoon met de meeste DNA-overeenkomsten... maar dat was niet zo. Op de lijst stonden meerdere familieleden die Leah kende, mensen die opvallend genoeg op haar eigen lijst ontbraken.

Ze opende haar profielinstellingen en zette haar profiel op 'privé'; ze wilde niet dat een van de onbekenden uit het rijtje mensen aan wie ze op basis van haar DNA gelinkt was haar als familielid zagen verschijnen. Daarna legde ze haar handen in haar schoot.

Haar leven lang had ze vertrouwd op de antwoorden die de wiskunde bood. De wereld was niet altijd logisch. Maar wiskunde wel. En daarom hield ze zo van wiskunde.

Haar speekselmonster + de laboratoriumanalyse = de resultaten die ze zojuist had ontvangen. Ze neigde ernaar om de uitkomst van deze som te geloven omdat het hoogstwaarschijnlijk was dat er een fout in zat.

Haar maag leek nog verder ineen te krimpen.

Ze logde uit en wiste haar zoekgeschiedenis. Daarna pakte ze haar telefoon, liep het terras aan de achterzijde van haar huis op en sloot de glazen schuifdeur, zodat ze zeker wist dat Dylan haar niet kon horen.

Ze belde haar moeder en zette zich inwendig schrap, zoals ze dat deed bij doktersbezoeken en andere van dat soort afspraken die af en toe noodzakelijk, maar nooit aangenaam waren. 'Neem op,' mompelde ze, hoewel haar moeder bijna nooit opnam als ze belde.

Ook nu nam ze niet op.

'Hallo,' zei Leah na de piep van de voicemail, 'ik heb zojuist de resultaten van mijn DNA-test ontvangen, en de resultaten zijn nogal

onthutsend. Bel me alsjeblieft terug als je dit hoort. Bedankt.'

Toen Leah ter voorbereiding op het insturen van haar speekselmonster een account op YourHeritage aanmaakte, was er een bericht op haar scherm verschenen dat waarschuwde voor het feit dat de resultaten van DNA-testen erg schokkend konden zijn. Ze had het vakje voor de waarschuwing aangeklikt, waarmee ze had bevestigd dat ze dit begreep en dat ze de resultaten wilde ontvangen.

Op dat moment had ze zich geen greintje zorgen gemaakt.

Haar vingers trilden een beetje toen ze het telefoonnummer van de klantenservice aanklikte dat in de e-mail van YourHeritage vermeld stond.

Nadat er werd opgenomen en Leah haar vraag had gesteld, verzekerde een medewerkster genaamd Heather haar er beleefd en geduldig van dat het bedrijf achter de uitkomst van haar test stond.

Leah kon zich slechts een voorstelling maken van de telefoontjes die Heather moest ontvangen: 'Mijn moeder klopt wel, maar die man is echt mijn vader niet!' 'Is zij mijn halfzus? Ik heb altijd gedacht dat ze mijn nicht was!'

Heather raadde haar aan om een nieuwe test te laten uitvoeren als ze over de testresultaten twijfelde, en dat was iets waartoe Leah zeker bereid was nadat ze hier met haar moeder over had gesproken.

Na het telefoongesprek bleef ze bewegingloos op de leisteentegels van het terras staan. Grote, hoge bomen omringden haar.

Ze kende het ietwat teleurstellende verhaal van haar conceptie. Haar ouders hadden elkaar op de Georgia State University leren kennen en waren verliefd op elkaar geworden. Haar moeder was in de zomer voor haar laatste leerjaar in verwachting geraakt en hoewel ze er van kinds af aan van had gedroomd om de wereld over te reizen, was ze met Leahs vader getrouwd en even later moeder van Leah geworden.

Waarom zou een jonge vrouw die naar onafhankelijkheid en avontuur verlangde op tweeëntwintigjarige leeftijd een kind adopteren? Na een zwangerschap van negen maanden? Leah had foto's van haar zwangere moeder gezien.

Was haar moeder haar baby op tragische wijze verloren?

En had ze haar daarna geadopteerd en de adoptie geheimgehouden?

Als er iets bizars in die trant was gebeurd, waarom had haar moeder haar dan een DNA-test cadeau gedaan, terwijl ze wist wat Leah zou ontdekken?

Was die DNA-test een of andere vreemde manier om haar te vertellen dat ze geadopteerd was?

Dat soort strategieën was niets voor Erica Everly Montgomery. Haar moeder zei alles altijd open en direct; ze gaf er niet om wat mensen dachten en was niet bang voor confrontaties.

Leah was niet geadopteerd, dat wist ze zeker.

En toch... Ze had nooit veel overeenkomsten met de andere gezinsleden gehad. Haar ouders en broer hadden bruin haar en bruine ogen. Ze waren alle drie sportiever, slordiger en humeuriger dan zij was. Geen van hen was geïnteresseerd in wetenschap, waar Leahs hart nou juist zo naar uitging.

Toch had ze nooit gedacht dat haar anders-zijn iets met haar genen te maken had. Veel mensen hadden het gevoel dat ze niet in hun familie pasten. Ze had simpelweg geconcludeerd dat zij het buitenbeentje was.

Tot nu.

‘Ik heb de resultaten ontvangen van de YourHeritage DNA-test die je me voor mijn verjaardag hebt gegeven,’ zei Leah die zondagavond tegen haar moeder. ‘Je wordt niet als mijn moeder genoemd en er zijn geen matches met Everly- of Montgomery-familieleden.’

Stilte.

In afwachting van haar moeders telefoontje had Leah hier al twee dagen – twee dagen! – over lopen malen. Ze had zo veel tijd op haar knieën biddend doorgebracht dat haar knieën zo’n beetje beurs waren.

‘Dat is belachelijk,’ zei haar moeder op empathische toon. ‘Ik ben je moeder.’

‘Volgens de resultaten van mijn DNA-test niet.’

Zodra Leah haar telefoon had opgenomen, had ze zichzelf in haar auto opgesloten die in haar kleine garage stond, zodat Dylan haar niet kon horen. In scherp contrast met Leahs omgeving, bevond haar moeder zich momenteel in Guinea, waar ze aan een boslandbouwproject werkte. Leah zag voor zich hoe het tafereel aan de andere kant van de lijn er ongeveer moest uitzien: oranje aarde, palm-bomen en hutten. Haar moeder had haar slanke, gespierde lichaam waarschijnlijk in kaki safarikleding gehuld. Haar krullen – hetzelfde soort krullen als Dylan had – vielen ongetwijfeld voor haar langwerpige gezicht, terwijl haar dicht op elkaar staande ogen ontzetting uitstraalden.

Zoals gewoonlijk zorgde het contact met haar moeder voor een complexe mengeling van wrok, liefde en berusting in Leahs binnenste.

‘Twee weken voordat ik was uitgerekend, begon ik bloed te verliezen,’ zei haar moeder. ‘Ik had pijn in mijn buik en mijn rug. We zijn toen snel naar het ziekenhuis gegaan en daar stelden ze de diagnose abruptio placantae.’

Dit was geen nieuws voor Leah. Toen ze op de basisschool zat, was ze door een fase gegaan waarin ze erg in haar babytijd geïnteresseerd was geweest; ze had haar ouders bestookt met vragen over haar geboorte en babytijd. ‘De placenta was van de baarmoeder losgeraakt,’ zei Leah.

‘Precies, en dat is gevaarlijk. Ze waren bang dat je niet genoeg zuurstof zou krijgen, dus hebben ze me onder narcose gebracht en een noodkeizersnede uitgevoerd. Het litteken op mijn buik is het bewijs!’

‘Ik heb het litteken weleens gezien.’

‘Natuurlijk.’

‘Ik probeer dat alles in verband te brengen met de enige logische verklaring voor de uitslag van mijn DNA-test: dat jullie me hebben

geadopteerd.’

‘Je kunt logica niet altijd vertrouwen.’

‘Integendeel. Het mooie van logica is juist dát je er altijd op kunt vertrouwen. Dus ik vroeg me af... Wat als de baby het niet overleefde? En jullie, in jullie verdriet, mij hebben geadopteerd?’

‘We hebben je absoluut niet geadopteerd, Leah. De keizersnede heeft jouw leven gered. Kort nadat ik weer bij kennis was gekomen, legden ze jou in mijn armen.’

Leah zweeg.

‘Waarom zou ik op dat moment in vredesnaam een baby hebben geadopteerd?’ vroeg haar moeder die zich duidelijk begon op te winden. ‘Ik probeerde mijn school af te maken rond de tijd dat jij geboren werd. Ik wilde de wereld zien! Ik wilde reizen. Ik was er niet klaar voor om moeder te worden. Dat weet je toch?’

‘Ja.’

‘Ik heb je niet geadopteerd.’

‘En toch hebben we geen bloedband. Hoe wil je dat verklaren?’

‘Het laboratorium heeft duidelijk een fout gemaakt.’

‘De mensen met wie ik een match heb, hebben namen als “Brookside” en “Donnell” en “May”. Herken je een daarvan?’

‘Nee. Luister, bij het proces van DNA-analyse zijn mensen betrokken. En waar mensen werken, worden fouten gemaakt. Ik denk dat jouw monster is verwisseld met dat van iemand anders. Kun je het nog een keer laten testen door YourHeritage?’

‘Ja, dat kan.’

‘Mooi. Zorg ervoor dat ze daarmee opschieten, want dit was hun fout.’

Leah slikte een zucht in. Haar intuïtie vertelde haar dat het geen fout van het laboratorium was. ‘Er is al een nieuwe testkit naar me onderweg. Zodra ik mijn monster heb opgestuurd, krijg ik, als het goed is, binnen twee weken antwoord.’

‘Zeg tegen hen dat ze ons het geld van beide testen teruggeven. Dat zijn ze ons wel verschuldigd na de overlast die ze hebben veroorzaakt.’ Voordat Leah iets terug kon zeggen, beëindigde haar moeder

het gesprek al. 'Ik ga ophangen!' klonk het, en direct daarna werd de verbinding verbroken.

Als haar moeder haar niet had geadopteerd, bleef er maar één theorie over die recht deed aan zowel wat haar moeder over haar geboorte had verteld, als aan de uitkomst van de DNA-test.

Wat die theorie was? Dat haar moeders biologische kind na de geboorte was verwisseld met het kind van iemand anders.

UITGEVERIJ DE PAREL

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook:

Blijf bij me

Misty River – I

Als geliefd Bijbelstudie-auteur Genevieve Woodward een anonieme brief ontvangt die verband houdt met het verleden van haar ouders, keert ze terug naar haar geboorteplaats Misty River, in de Blue Ridge Mountains, om de geheimen rond haar familie te ontrafelen. Maar zelf draagt Genevieve ook een geheim met zich mee en daar wordt ze mee geconfronteerd als Sam Turner, de eigenaar van de cottage waar ze tijdelijk verblijft, erachter komt wat ze met alles in zich probeert te verbergen.

Sam heeft zijn zorgen, zijn eenzaamheid en zijn imago als buitenstaander omarmd, en is erg op zijn rustige en afgezonderde leven gesteld. Het laatste wat hij wil, is dan ook de cottage op zijn landgoed verhuren aan een vrouw die worstelt met een probleem dat de herinneringen aan zijn grootste fout weer tot leven wekt. Maar hoe kan hij haar wegsturen nu ze hem zo hard nodig heeft?

Blijf bij me | Becky Wade |
ISBN 9789493208001 | 442 pag. | € 21,99

Zonder twijfel de jouwe

De familie Porter – I

Meg is overrompeld als ze na het overlijden van haar vader de leiding krijgt over het familiebedrijf en eigenaresse wordt van het uitgestrekte landgoed, inclusief de stoeterij. Omdat ze niks met de paarden heeft en in de kosten wil snoeien, geeft ze de manager, Bo Porter, de opdracht om de fokkerij te sluiten.

Bo vindt het hele plan maar niets en wil Meg op andere gedachten brengen. Om dat te bereiken, besluit hij haar te laten kennismaken met de stoeterij en de paarden, en hoe meer tijd hij met haar doorbrengt, hoe liever hij ieder obstakel dat hen scheidt, wil overwinnen – en haar liefde wil verdienen. Na enige tijd weet hij vooruitgang te boeken, maar juist als het erop lijkt dat Bo Meg voor zich heeft gewonnen, keert degene die Meg in het verleden erg gekwetst heeft terug – vastbesloten om Meg en Bo voor altijd uit elkaar te drijven. Komt het nog goed?

Zonder twijfel de jouwe | Becky Wade |
ISBN 9789493208186 | 384 pagina's | € 20,99

De enige

*vrouw die hij wil,
is de vrouw die hij niet kan hebben*

Als Sebastian Grant, een succesvol kinderhartchirurg, wiskundelerares Leah Montgomery opnieuw tegen het lijf loopt, komt zijn drukke leven opeens tot een halt. Hij valt als een blok voor haar, om vervolgens een afschuwelijke ontdekking te doen: Leah is de vrouw op wie zijn beste vriend verliefd is en dus geen optie.

Leah heeft altijd één grote droom gehad: haar doctoraat in de wiskunde halen. Nu ze er eindelijk tijd voor heeft, is ze vastbesloten om die droom waar te maken en zich daarbij door niets tegen te laten houden. Al helemaal niets wat met romantiek te maken heeft, want dat is veel minder betrouwbaar dan wiskunde.

Dan ontvangt Leah een verrassende uitslag van een DNA-test. Ze vraagt Sebastian om raad en samen doorzoeken ze de ziekenhuisdossiers om de geheimen van haar afkomst te onthullen. En hoe sterker ze zich tot elkaar aangetrokken voelen, hoe harder Sebastian zich verzet en hoe meer Leah begint te twijfelen aan haar voornemen om romantiek uit haar leven te bannen.

Geef me een kans *is het tweede deel van de serie Misty River. Eerder verscheen Blijf bij me.*

de Parel

ISBN 978-94-93208-36-0

9 789493 208360